

ΕΤΟΣ ΙΒ΄

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΜΑΙΟΣ 1879.

ΑΡΙΘ. 137.

Συνδρομή έτησια Ελλάδος Δραχ. 1
 » » Έξωτερικῶς » 2

Διευθυνσεις
 'Ευδοξιά Εφημερίδων' 79.

Εἰς οὐδένα, ἐκτὸς τῶν τακτικῶν αὐτῆς ἀναποκοριτῶν, στέλλεται ἡ 'Εφημερίς τῶν Παίδων ἀνευ προσηλωμῆς

ΑΙΣΩΠΟΣ.

Ὁ περίφημος οὗτος μυθοποιὸς, ὅστις ὑποτίθεται, διήκμασε τὸ 620 π. Χ. λέγεται ὑπὸ τινῶν, ὅτι ἦτο Θρακὴ τὴν πατρίδα, ὅπ' ἄλλων δὲ Σάμιος; ἢ ἐκ τῶν Σάρδεων, ἀλλ' ἡ πιθανωτέρα γνώμη εἶναι, ὅτι κατήγετο ἐκ τῆς Φρυγίας, γεννηθεὶς ἐν Κοτυαίῳ ἦτο δὲ δουλικῆς καταγωγῆς.

Καὶ πρῶτος μὲν κύριος αὐτοῦ ὑπῆρξεν ὁ Δήμαρχος ἢ Τίμαρχος, ἐξ αὐτοῦ δὲ περιήλθεν εἰς τὴν κυριότητα τοῦ Σαμίου Ξάνθου, ὅστις ἐπώλησεν αὐτὸν εἰς τὸν Ἰάδμωνα, φιλόσοφον ἐκ τῆς αὐτῆς νήσου, ὅστις εἶχε δούλην καὶ τὴν περίφημον Ῥοδόπην. Ὁ δὲ Ἰάδμων οὐ μόνον μετεχειρίσθη τὸν Αἰσωπὸν καλῶς, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐλευθερίαν του τῷ ἐχάρισεν ἐπὶ τέλους.

Λαθὼν τὴν ἐλευθερίαν του ὁ Αἰσωπὸς ἀπεφάσισε νὰ περιηγηθῆ πρὸς ἀπόκτησιν καὶ μετάδοσιν γνώσεων ὑπὸ τὴν ιδιότητα δὲ ταύτην τοῦ μαθητοῦ καὶ διδασκάλου περιήλθε τὴν Περσίαν, τὴν Αἴγυπτον, τὴν Μικρὰν Ἀσίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα· ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ τὸ ὄνομα αὐτοῦ κατέστη περίφημον διὰ τοὺς μύθους, δι' ὧν περιέβαλε τὰς διδασκαλίας τι.

Ἡ φήμη τῆς σοφίας του ἐφθασε καὶ μέχρι τοῦ Κροῖσου καὶ τὸν παρεκίνησε νὰ τὸν πρᾶσκαλέσῃ εἰς τὴν ἀλλήν αὐτοῦ· ἐνῶ δὲ εὐρίσκειτο ἐκεῖ, ἤλθε ποτε καὶ ὁ Ἀθηναῖος Σόλων εἰς Σάρδεις, μὴ εὐχαριστήσας δὲ τὸν Κροῖσον, διότι δὲν τὸν ἀνεγνώρισεν ὡς τὸν εὐτυχέστατον τῶν ἀνθρώπων ἕνεκα τοῦ πλοῦτου του, ἐπληχθη ὑπὸ τοῦ Αἰσωποῦ εἰπόντος·

«ὦ Σόλων, τοὶ βασιλεῦσιν ἢ ὡς ἤμισα ἢ ὡς ἥδιστα δεῖ λέγειν.»

Ἄλλ' ὁ Σόλων τὸν ἀπεστόμωσεν εἰπὼν :

«Μὰ Δία ἢ ὡς ἤμισα, ἢ ὡς ἄριστα δεῖ ὁμιλεῖν.»

Ὁ Κροῖσος τοσοῦτον ἔτιμα καὶ ἐνεπιστεύετο τὸν Αἰσωπὸν, ὥστε ἀπέστειλεν αὐτὸν ποτε εἰς Δελφοὺς μετὰ μεγάλης ποσότητος χρημάτων, ἵνα προσφέρῃ μεγαλοπρεπῆ τινα θυσίαν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα· τῷ ἔδωκε δὲ προσέτι καὶ ἀρκετὸν ἀργύριον, ἵνα δωρήσῃ ἀνὰ τέσσαρας μνᾶς εἰς ἕκαστον τῶν κατοίκων τῆς ἱερᾶς πόλεως. Ἄλ-

λ' ὁ Αἴσωπος δυσαρεστηθεὶς μὲ αὐτοὺς προσέφερε μὲν τὴν θυσίαν, ἔπεμψε δὲ ὀπίσω εἰς τὸν Κροῖσον τὰς διὰ τοὺς κατοίκους μνᾶς. Τοῦτο ἠρέθισε τὴν χολὴν αὐτῶν ὅθεν κατηγορήσαντες αὐτὸν ἐπὶ Ἱερουσολῆ, λαβόντες ἔφερον ἐπὶ τοῦ βράχου Ἰαμπέα καὶ τὸν κατεκρήμνισαν ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἀπέθανε, διὰ τὸ ὅποιον ὁ Θεὸς ἐτιμώρησεν αὐτοὺς διὰ ποικίλων ἀσθενειῶν.

Ἄλλοι τινὲς λέγουσιν, ὅτι οἱ κάτοικοι τῶν Δελφῶν ἀργίσθησαν κατ' αὐτοῦ, διότι τοὺς ἀπεκάλεσεν ἀνεστίλους, μὴ ἔχοντας γαίας, ἐξ ὧν ὡς ἀποτρέφονται, ἀλλ' ἀναγκαζομένους νὰ ἐξαρτῶνται διὰ τὰ πρὸς τὸ ζῆν αὐτῶν ἐκ τῶν ἀπομηναρίων τῶν θυσιῶν, θέσαντες δὲ ποτήριόν τι ἀφιερωμένον εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ἐντὸς τοῦ δισακκίου του, τὸν προσέφθασαν, ἀφοῦ ἀνεχώρησε, καὶ ἔρευνησαν τὸν σάκκον καὶ εδρώντας τὸ ποτήριον τὸν κατηγορήσαν ἐπὶ Ἱερουσολῆ καὶ τὸν κατεκρήμνισαν.

Συγγράμματα ἴδια ὁ Αἴσωπος δὲν ἀφήκεν· αἱ δὲ φέρονται τὸ ὄνομα τοῦ συλλογαῖ μύθων εἶναι προϊόντα μεταγενεστέρων.

(ἐκ τοῦ Ἀστέρου τῆς Ἀνατολῆς.)

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ ΜΙΚΡΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ.

Ὁ περίφημος Εὐαγγελιστῆς Μοῦδης διηγήθη ποτὲ τὸ ἔξης ἀνέκδοτον, ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ πειράς.

«Ἀπεσθῆ ποτὲ» — εἶπε — «κύριός τις πρὸς ἐμὲ, παρακαλῶν με νὰ λάβω ὑπὸ τὴν προστασίαν μου ἀνδρα τινὰ, ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιδοθῆ εἰς τι ἔργον, διὰ τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο αἰσχύνῃ διὰ τὰ παρελθόντα ἐγκλήματατά του. Ἐφερον αὐτὸν λοιπὸν κατὰ συμφωνίαν τὴν ἐπαύριον εἰς τὸ γραφεῖόν μου, ἀφοῦ δὲ ἔχαιρέτησα αὐτὸν μετὰ φιλικῶν τρόπου, τῷ εἶπον, — «ἔλα νὰ γευματίσῃς εἰς τὴν οἰκίαν μου.»

Τὰ δάκρυα ἦλθον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, διότι δὲν ἠλπίζε νὰ λάβῃ πρόσκλησιν τοιαύτην, ἐπειδὴ πρὸ μικροῦ μόνον εἶχεν ἐξέλθει ἐκ τῆς φυλακῆς. Φθάσας εἰς τὴν οἰκίαν, εἶπον εἰς τὴν μικρὰν μου τριετῆ θυγατέρα, — «Ἐμμε, ὁ κύριός σου εἶναι φίλος τοῦ πατρός σου. Δὲν θὰ τῷ δώσῃς ἕν φίλιν;» Ἀμέσως ἡ μικρὰ ἔρριψε τοὺς βραχίονας αὐτῆς περὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ ἐφίλησεν αὐτὸν, καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ δωματίου.

Ὁ ἀνὴρ ἔστρεψε πρὸς ἐμὲ πρόσωπον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔρρεον τὰ δάκρυα, καὶ εἶπε · «Ἡ καρδία μου ἀνελόθη. Τὸ φίλημα ἐκεῖνο εἶναι τὸ πρῶτον, τὸ ὅποιον ἔλαβα ἀπ' οὗτο ἀπέθανεν ἡ μήτηρ μου!»

Διὰ νὰ μὴ πολολογῶ ἐβοήθησα αὐτὸν κατὰ δόξαν, ἐκείνος δὲ ἐξῆλθεν εἰς τὸν κόσμον, πρὸ ὀλίγου δὲ ἤκουσα περὶ αὐτοῦ, ὅτι κηρύττει τὰς χαροποιὰς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου!»

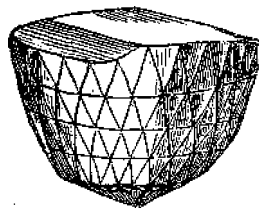
Φοδοῦ τὴν ἁμαρτίαν ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας. Ἐὰν ἴσῃαι

φίλος τῆς ἁμαρτίας, νέος ὢν, δὲν θέλει εἶσθαι εὐχολον νὰ γείνης ἔχθρὸς αὐτῆς στὰν γηράσῃς.

Δέξου τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας. Ἄς εἰσχωρήσῃ ἡ ἀγάπη αὐτῆ εἰς τὴν καρδίαν σου ἐκ τῶν παιδικῶν σου ἐτῶν. Οὐδὲν ἄλλο δόναται νὰ σὲ καταστήσῃ ἀληθῶς εὐτοχῆ.

ΠΕΡΙ ΑΔΑΜΑΝΤΩΝ.

(Ἰδὲ προηγ. φύλλον).

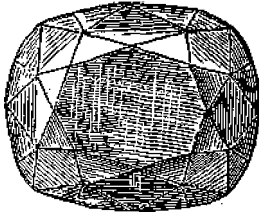

I. Ὁρλώφ.

1. Ὁ Ὁρλώφ ἔρχεται μετὰ τὸν Δουκά τῆς Τοσκάνης, ὃν καὶ ἴσῃαι μεγαλύτερος αὐτοῦ· εἶναι δὲ εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Ρωσσίας, καὶ ἔχει βάρους 193 καρατίων, ὄγκον δὲ ἡμίσεως ὡς περισσεύσῃς.

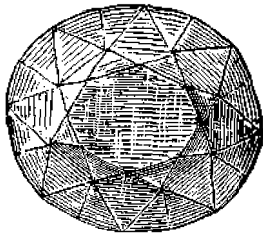
Ἡ ἱστορία τοῦ ἀδάμαντος τούτου εἶναι περιέργως ὀδυνηρὰ μετὰ τὸν αἰὸν ἀδάμαντος ἐσχημάτιζον τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀγάλακτός τινος τοῦ θεοῦ Βράμα. Γάλλος δὲ τις ἀνήκων εἰς τὸν γαλλικὸν στρατὸν, τὸν φρουροῦντα τὰς γαλλικὰς κτήσεις, ἀπεφάσισε νὰ τοὺς κλέψῃ· ἐπειδὴ δὲ ἦτο ἀδύνατος καὶ νὰ εἰσέλθῃ κἄν εἰς τὸν ναὸν ἐκεῖνον, ἕνεκα τῆς αὐστηρᾶς ἐπιτηρήσεως τῶν Βραχμάνων, ἀπεφάσισε νὰ ἐναγκαλισθῆ τὸν Βραχμανισμὸν καὶ μετὰ μακρὰν ἀσκησιν καὶ δοκιμασίαν ὡς νεόφυτος κατετάχθη εἰς τὴν χορείαν τῶν Βραχμάνων, καὶ κατὰ τὸ σῶνθητι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔσπεπε νὰ ὑπηρετῆ καὶ αὐτὸς εἰς τὸν ναόν. Τίσον δὲ καλῶς ὑπεκρίθη τὸν ἅγιον, ὥστε οἱ συναδελφοὶ του, ὄχι μόνον καμμίαν ὑποψίαν δὲν εἶχον περὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐθεώρουν μὲ εἰδὸς τι σεβασμοῦ, διὰ τὴν ἀγωσόνην του!

Ὅτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, εἰσῆρχετο καὶ ἐξήρχετο τοῦ ναοῦ ἐλευθέρως· καιροφυλακτικῶς δὲ νύκτα τινὰ βροχερὰν καὶ θυελλώδη, ἐπεχείρησε τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἀγαπητοῦ του σχεδίου μὲ ὅλας ὁμως τὰς προσπαθείας του, μόνον τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν ἠδυνήθη νὰ ἐκβάλῃ, καὶ λαβὼν τὸν ἀδάμαντα ἀνεχώρησε διὰ πολλῶν δὲ κακουχιῶν καὶ κινδύνων κατάρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅπου ἐπώλησεν αὐτὸν ἀντὶ 50,000 φράγκων. Ἀπὸ χειρὸς δὲ εἰς χεῖρα ὁ λαμπρὸς οὗτος λίθος κερήθη τελευταῖον εἰς τὰς χεῖρας τῆς αὐτοκρατορίας Αἰκατερίνης τῆς Β', ἥτις τὸν ἤγγρασεν ἀντὶ 2,500,000 φραγ. καὶ δι' ἰσοβίου συντάξως 100,000 φρ.!

2. Νότιος Ἀστὴρ.

2. Ὁ Νότιος Ἀστὴρ εὐρέθη ὑπὸ τινος μαύρου ἐν Βραζιλίᾳ, εἶχε δὲ βάρος 254 καρατίων, ἀλλὰ διὰ τῆς ἔδρευοποιήσεως ἠλαττώθη εἰς 125. Εὐρίσκειται ἤδη ἐν Παρισίοις.

3. Κοκκινόρ (ἕως φωτός.)

3. Ὁ Κοκκινόρ εὐρέθη εἰς τὰ μεταλλορυχεῖα τῆς Γολκόνδης πρὸ τῆς χριστιανικῆς ἐποχῆς διήλθε διὰ τῶν χειρῶν διαφόρων ἡγεμόνων τῆς Ἰνδικῆς καὶ τελευταίον τὸ 1849, ὅτε ἡ ἐπαρχία τῆς Πουντζᾶ προσελήφθη εἰς τὰς κτήσεις τῆς εταιρίας τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν, μετέβη εἰς τὴν κατοχὴν τῆς βασιλείας Βικτωρίας. Τὸ βάρος του κατ' ἀρχὰς ἦτο 186 καρατίων· μετὰ τὴν ἐσχάτην αὐτοῦ ἔδρευοποίησιν ἔμεινε τὸ βάρος του ἠλαττώθη εἰς 83 καρατία.

**ΕΥΓΕΝΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ
ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΟΙΚΕΙΟΥΣ.**

Τὸ παιδίον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον φέρεται εὐγενῶς πρὸς τοὺς γονεῖς αὐτοῦ, δὲν δύναται νὰ φερθῇ ἀπρεπῶς καὶ πρὸς τοὺς ξένους. Τὸ παιδίον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον φέρεται ἀπρεπῶς πρὸς τοὺς γονεῖς του, δυνατόν μὲν νὰ ἔχη τὸ ὄφρος τῆς εὐγενείας ἐν τῇ κοινωνίᾳ· οὐδόλως ὁμοίως ἔχει τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθοῦς εὐγενείας, διατρέχει δὲ τὸν κίνδυνον νὰ φανερώσῃ τὴν ἑλλειψίν του ταύτην καθ' ὅσον σχετίζεται στενότερον μετὰ τῶν ἄλλων. Πάντες κινδυνεύομεν νὰ ζῶμεν ὑπὲρ τὸ δέον διὰ τὸν ἑξωτερικὸν κόσμον, διὰ τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποῖαν δυνάμεθα νὰ προξενήσωμεν εἰς τὴν κοινωνίαν· ἐπιτιμῶμεν μᾶλλον τὴν ὑπόληψιν τῶν ξένων, καὶ θεωροῦμεν ὡς ἀσημαντὸν τὴν καλὴν ἰδέαν ἐκείνων, μετὰ τῶν ὁποίων ἡμεῖς στενῶς συνδεσμεμένοι, καὶ οὔτινες θέλομεν πάντοτε ἐξακολουθῆν νὰ ἀγαπῶσι καὶ νὰ ὕψα-

πιζῶνται ἡμᾶς, ὅσον καθαρῶς καὶ ἐν βλέψει τὰ πράγματα ἡμῶν. Λέγομεν λοιπὸν εἰς πάντα παῖδα καὶ εἰς πᾶν κοράσιον, Καλλιιεργεῖτε τὴν ἕξιν τῆς εὐγενούς καὶ εὐπρεποῦς συμπεριφορᾶς πρὸς τοὺς οἰκειοὺς σας φέρεσθε ἐπίσης καλῶς πρὸς τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας σας ὡς καὶ πρὸς τοὺς ξένους, καὶ τότε θέλετε φυσικῶς καὶ ἀπρομελετήτως φέρεσθαι μετ' εὐπρεπείας ὅταν ἦσθε καὶ μεταξὺ ξένων. Ὅταν τὸ παιδίον ἔχη ἰλαρὸν μειδίαμα καὶ χαρίεσσαν συμπεριφορὰν, εἶναι εὐχάριστον νὰ γνωρίζῃ τις, ὅτι ταῦτα δὲν εἶναι προσποιητὰ ἡμένα, ἀλλ' ἀποτελοῦσι μέρος τοῦ χαρακτῆρος καὶ ἀναφαίνονται πάντοτε καὶ ὑπὸ πᾶσαν περίστασιν.

ΑΡΑΧΝΗ.

Ἡ Ἀράχνη, καθὼς διηγείται ἡ νόστιμος μυθολογία τῶν Ἑλλήνων, ἦτο κόρη πτωχοῦ τινος βαφείως ἀπὸ τὴν Κολοφῶνα, πόλιν σημαντικὴν τὸ παλαι, ὀλίγον ἀνωθεν τῆς Ἐφέσου. Ταύτην ἐλοπήθη διὰ τὴν πτωχείαν τῆς ἡ θεὰ Ἀθηνᾶ καὶ τὴν ἐδίδαξε νὰ ὑφαίνῃ τὰίητας (κίλημα) τόσον ὑφαίους καὶ μὲ τόσον ὑφαῖα κεντήματα, ὥστε ἀπὸ ἑλα τὰ μέρη ἔτρεχαν νὰ τὴν βλέπουν, ὅταν εἰργάζετο. Ἀλλὰ ἡ Ἀράχνη, ἀντὶ νὰ δοξάζῃ διὰ αὐτὸ τὴν θεάν, ὑπερηφανεύθη καὶ ἐπέρετο μὲ μεγάλην περρηρόνησιν πρὸς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐπῆταναι νὰ θαυμάσωσι τὴν τέχνην τῆς. Ἡ Ἀθηνᾶ μεταμορφωθείσα εἰς γοαίαν, μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς καὶ πολλὸ ἐπροσπάθησε διὰ τῶν συμβουλῶν τῆς νὰ διορθώσῃ τὴν φαντασμένην νέαν, ἀλλ' εἰς μάτην. Τότε ἀναλαβοῦσα τὴν θεῖαν μορφήν τῆς, ἀπήτησε παρ' αὐτῆς ὡς θεὰ νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τὸ βαρὸν τοῦτο ἀμάρτημα· ἀλλ' ἐκείνη τόσον ἦτο κυριευμένη ἀπὸ τὴν οἴησιν, ὥστε ἐτόλμησε καὶ νὰ προκαλέσῃ εἰς διαγωνισμόν τὴν διδάσκαλον καὶ εὐεργετήριάν τῆς. Ὑφαναν ἀμφότεραι ἀνὰ ἕνα πέπλον (γυναικεῖον ἱπανωφόριον) καὶ κατὰ δυστυχίαν τῆς ἡ Ἀράχνη τῷ ὄντι ἐνίκησεν. Ἡ θεὰ λοιπὸν Ἀθηνᾶ ἀγανακτήσασα διὰ τὴν ἀβλαδίαν τῆς μαθητρίας τῆς καὶ ἐντραπέισα, διότι ἐφάνη κατωτέρα αὐτῆς, τὸν μὲν πέπλον ἐσχίσε, τὴν δὲ Ἀράχνην κτυπήσασα μὲ τὴν κερκίδα (τὴν σαγίταν), τὴν προσέβαλε τόσον, ὥστε ὑπῆγε καὶ ἐκρεμάσθη διὰ νὰ πνιγῇ. Ἡ Ἀθηνᾶ ὁμοίως δὲν τὴν ἀφήκε ν' ἀποθάνῃ, ἀλλὰ πρὸς μεγαλειτέραν τιμωρίαν τῆς τὴν μετεμόρφωσεν εἰς τὸ ἄντομον αὐτὸ, τὸ ὁποῖον καὶ ἡμεῖς σήμερον ὀνομάζομεν ἀράχνην.

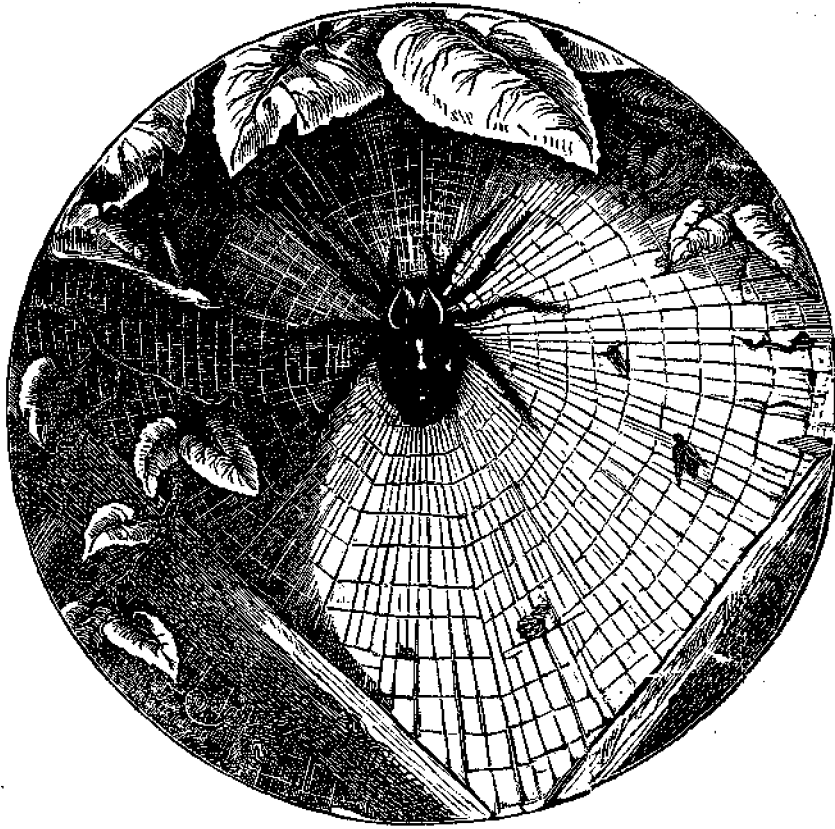
Ἡ Ἀράχνη, λοιπὸν, ἐξακολουθοῦσα ἔκτοτε τὴν θεοδιδασκτον τέχνην τῆς, ὑφαίνει ἐντὸς ἡμισείας ἡ τὸ πολλὸ μᾶς ὄφρα τὴν φωλεάν τῆς μὲ τόσον τέχνην, συμμετρίαν καὶ κανονικότητα, ὥστε κινεῖ τὸν θαυμα-

σμόν και την περιέργειαν τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ θαυμαστότερον δ' εἶναι, ὅτι ἐκάστη κλωστή τῆς ἀράχνης σχηματίζεται ἐκ 18—20 χιλιάδας νημάτων, ἅτινα ἐξέρχονται ἐξ ἴσου ἀριθμῶν πόρων τοῦ σώματός της. Οἱ πόροι οὗτοι, ὡς ἔχοντες ταύτην τὴν ιδιότητα τοῦ νὰ ἀναθροῦν, οὕτως εἰπεῖν, τὰ νήματα ταῦτα, ὀνομάζονται πόροι ἐκκριτικοί.

Ἡ ἀράχνη, ἀφοῦ μὲ τοὺς ἐμπροσθινούς πόδας ἐνώσῃ τὰ πολλὰ ταῦτα λεπτότατα νήματα και κατασκευάσῃ μίαν κλωστήν, τότε προσκολλᾷ αὐτὴν εἰς θυμῆρος και

νὰ φροντίξῃ περὶ τῆς τροφῆς των. Εἶναι ἀρκετὰ νόστιμος, δταν ἐπανερχεται φορτωμένος διάφορα ἔντομα ὡς μύϊας και ἄλλα. Ἡ θήλεια, μένουσα ἐντός, τὰ μὲν μικρὰ ἔντομα ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα πιάνονται εἰς τὴν δικτυοειδῆ φωλεάν της, παρθεύς προσφέρει εἰς τὰ παιδία της, τὰ δὲ μεγαλεῖτερα ἀφίνει ἐκεῖ ἐμπερδευμένα μέχρις οὗ ὑπὸ τοῦ κόπου, τοῦ φόβου και τῆς πείνης ἀποθάνωσιν, ὅποτε και αὐτὰ λαμβάνουσι τὴν αὐτὴν τύχην τῶν μικροτέρων.

Ἡ ἀράχνη προβλέπει τὸν ἀφρευκτον κίνδυνον ἐν

Ἀράχνης ἱστός.

οὕτω θέτει τὸ θεμέλιον τῆς οἰκίας της. Ἀκολούθως κρεμάζεται ἀπὸ τῆς κλωστῆς ταύτης, ἀναβαίνουσα δὲ, καταβαίνουσα και κινουμένη καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, ὁραίνει τὴν ἐκκρεμῆ φωλεάν της ἀπαράλλακτα ὡς ἑραῖόν τι δίκτυον.

Τὸ μέσον τοῦ δικτύου τούτου, τὸ ὁποῖον εἶναι πικνότερον παρὰ τὰ ἄλλα μέρη και τελειώνει εἰς κοῖλον, χρησιμεύει κυρίως ὡς κατοικία τῆς ἀράχνης. Ἐντός δὲ τῆς φωλεᾶς ταύτης φυλάττει ἡ θήλεια τὰ νεογνά της, ἐνῶ ὁ ἄρρην περιφέρειται περίε και μακρὰν, διὰ

ὄρα χεμῶνος και ἐγκαταλείπει τὴν ἐκτεθειμένην ἐκκρεμῆ φωλεάν της· καταφεύγει δὲ οἰκογενειακῶς εἰς τρύπας, εἰς ρωγμὰς (χαρμαῖδας) ἢ εἰς κοιλώματα πετρῶν ἢ ξύλων, ὅπου κατασκευάζει αὐτὴν πικνότεραν και στερεωτέραν ὡς σάκκον, ἐντός τοῦ ὁποῖου σοῦζῃ μετὰ τῆς οἰκογενείας της.

Αἱ ἀράχναι εἶναι εἰς ὑπερβολὴν σαρκοφάγοι. Τὸ δὲ περίεργον, ὅτι τρώγονται και ἀναμεταξύ των, ὅθεν ζῶσι μακρὰν ἢ μία τῆς ἄλλης. Μόνον δταν πρόκηται νὰ τεκνοποιήσωσιν, ὁ ἄρρην πλησιάζει τὴν θήλειαν,

ἀλλὰ καὶ πάλιν μετὰ διαταγῶν καὶ προφυλάξεως. Ἐάν δὲ δὲν τὴν εὐρῆ εὐδιάθετον εἰς τὸ νὰ τὸν ὑποδεχθῆ, φεύγει ταχέως· ἀλλὰ καὶ δεκτὸς ἐάν γείνη, πάλιν ὑπεφύγει ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον, φοβούμενος μήπως, ἐάν μείνῃ περισσότερο, καταραγῶθῃ ἀπὸ τὴν εὐθιφαγὸν ἐρωμένῃ του! Ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ εἶδη τινὰ ὀλιγώτερον ἄγρια, τὰ ὅποια ζῶσιν ὁμοῦ καὶ φαίνονται μάλιστα, ὅτι ἐργάζονται ἀπὸ κοινοῦ. Ἡ θήλεια γεν-

δωνον· ἀλλὰ καὶ πάλιν, ἅμα ὁ κίνδυνος παρέλθῃ, ἐπιστρέφουσιν ὅπως ἀφήκαν τὸ φορτίον των καὶ τὸ παίρνουσιν μετὰ τοὺς ὀπισθίους των πόδας.

Πρὶν ἀρχίσῃ ὁ χειμὼν, ἢ πολλάκις ἀφοῦ παρέλθῃ, τὸ κουκούλιον σχίζεται ἢ ὑπὸ τῆς μητρὸς ἢ μόνον του καὶ ἐξέρχονται τὰ μικρὰ, τὰ ὅποια ἀξάνουσι πολὺ ἀργά, ὅθεν αἱ ἀράχνη ζῶσιν ὄχι ὀλίγον· ὁ μέσος ἔρος τῆς ζωῆς των λέγεται ὅτι εἶναι 5 ἕως 6 ἔτη.

Ἡ Κόρη — Ὁ Μάϊος — Ῥεμβασμός.

νῆ κατὰ τὸ φθινόπωρον ἀρκετὰ ὠά, τὰ ὅποια ἐμπερικλεῖται ἐντὸς σακκουλίου· τὸ δὲ σακκουλίον τοῦτο ἄλλαι μὲν ἀποθέτουσιν εἰς τὸ βαθύτατον μέρος τῆς φωλεῆς των, ἄλλαι δὲ τὸ προσκολλῶσιν ἐπὶ πέτρας ἢ ἐπὶ φύλλου τινός, ἄλλαι τὸ ἐγκαταλείπουσιν, ἄλλαι τὸ προφυλάττουσι μακρόθεν, ἄλλαι τὸ φέρουσι μαζῆ των ὅπου ὑπάγωσι, τὸ δένουσιν εἰς τὴν κοιλίαν των καὶ δὲν τὸ ἀφίνουσιν, εἰμὴ ὅταν εὐρεθῶσιν εἰς πολὺ μέγαν κίν-

Ἐπὶ τὰ πάμπολλα εἶδη αὐτῶν μᾶλλον ἀξία σημειώσεως εἶναι ἡ ἀράχνη τῆς Ἀμερικῆς, ἢ ὅποια ἔχει μῆκος ἀπὸ τοῦ ἄκρου τοῦ ἑνός ποδός της μέχρι τοῦ ἄκρου τοῦ ἄλλου ἐξ ἕως ἑπτὰ δακτύλων καὶ κυνηγεῖ ὄχι μόνον ἔντομα, ἀλλὰ καὶ μικρὰ πτηνά. Τὸ δάγκαμα τῆς ἀράχνης ταύτης λέγουσιν, ὅτι εἶναι θανατηφόρον εἰς τὸν ἄνθρωπον.

(Ἐκ τοῦ «Μέντορος».)

Ἡ Κόρη — Ὁ Μάιος — Ραμδασιμός.
(ὅπως Λικὸς Γ. Ἰγγλέση.)

Ἡ ἀγούλα χαράζει στὰ βράχια,
Τραγουδάει ὅση φτέρη τ' ἀγρόνι,
Καὶ μονάχοι τρελλοὶ χελιδόνι
Τοῦ Μαρτοῦ χαιρετᾷ τὴ θροσά.

Καλῶς ἤλθατε πάλι πουλάκια,
Καλῶς ἤλθετε χρυσομάλλε Μάι,
Ἡ Μυρτιά καὶ ἡ Δάφνη ὅσο πλάι,
Σκόρπη χύνουν ὅσο διὰ ἴμορφιά.

Σὰν τὴν νεότητὴ ὁ ἦλιος προβαίνει,
Τὰ διαμάντια ὅσοι κέμπους σκορπίζει,
Καὶ ἡ γῆ ὅση χαρὰ τὴν γελάει,
Γλυκὰ ἔλοι γελοῦνε μαζύ.

Πέρα κ'εἰ ὅσοι γυλοῦ τ' ἀποργαλι,
Γαλανὸ ταξιδεὺν τὸ κύμα,
Καὶ ἀντάμα ὁ ναύτης, Ἀχ! κρῖμα!
Νὰ μὴν ἦναι ὅσο Μάι κ' αὐτός.

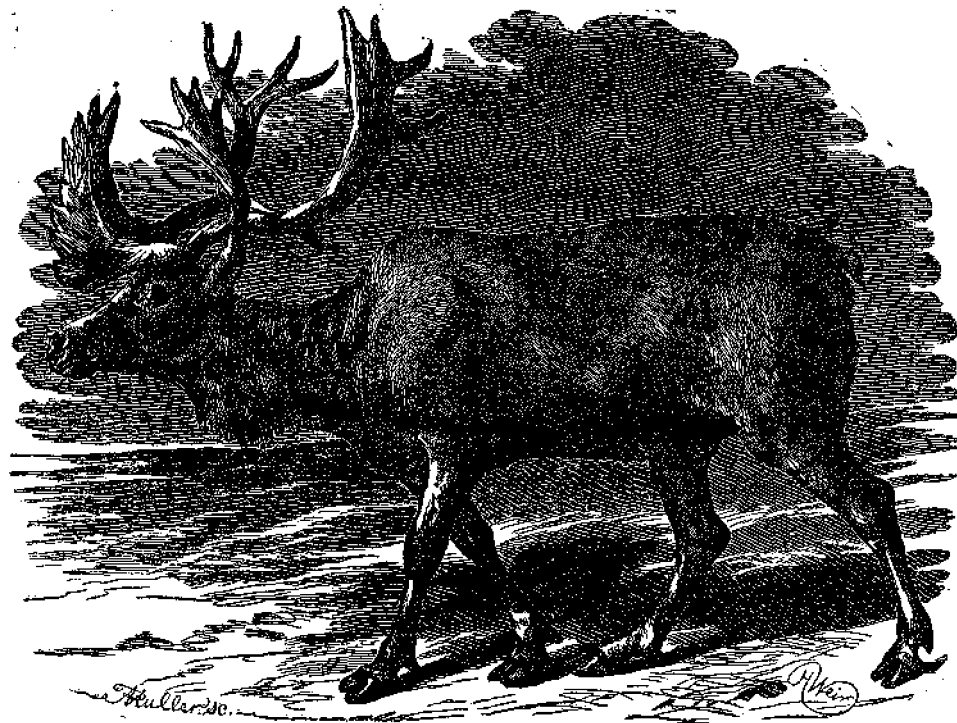
Φύσα, φύσα ἀγέρι καυμένο,
Στὸ λευκὸ τῆς βαρκούλας πανάκι,
Ἔργα μόλα, κτυπᾷ τ' ἀγέρακι,
Ἐμπρὸς ναύτη, μαζύ α' ὁ Χριστός.

Τὰ τριαντάφυλλα γόνουνε μόσχους,
Τὰ πλατάνια φυλλιάζουν, οἱ κάρποι,
Μ' ἀπὸ ἄλα ποιοῦ ὄμορφα λάμπει
Κ' εὐωδιάζει ἡ νεότητὴ στὴ γῆ.

Γοργὰ ἔλα πετάτε ὅσο Μάι,
Ἀρέφατ' ἀνθὴ καυμένα μου νειάτα.
Ἀχ! φαγίζουν τὰ χρόνια τ' ἀφράτα,
Καὶ χειμῶνας προβαίνει βαρῶς.

Περνοῦν ἄλα, διαβαίνουν ὅσον κόσμο,
Γιὰ μὴ ἀνοιεῖ ἀνθίζουνε μόνο,
Μὴ τὴν ἀλλή ὅσο χῶμα μὲ πόνο
Γέρνουν, κ' ἄλλα προβαίνουν ἔμπροστά.

Μὴ ὅσο μάταια, μὴ ὅσο παιδιὰ μου
Μὴ ὅση νεότητὴ γελάτε τὰ καλλή,
Ποιὸ γλυκερά, ὦ! ποιοῦ ὄμορφη ἀλλή
Ζωὴ εἶναι, ὅσον Ἰλιάσῃ σιμά.

ΕΛΑΦΟΣ

Ἡ οἰκογένεια τῶν ἐλαφοειδῶν περιέχει διάφορα εἶδη διαφέροντα μεγάλας ἀλλήλων κατὰ τε τὸ μέγεθος, τὰ κέρατα, τὴν μορφήν κτλ. Εἰς τὴν οἰκογένειαν ταύτην ἀνήκουν καὶ τὰ ἀπολιθώματα τῶν σκελετῶν τῶν προκατακλυσμιῶν ἐκείνων ἐλαφοειδῶν, τὰ ὅποια ἀνεκαλύφθησαν εἰς διάφορα μέρη τῆς γῆς.

Εἶναι δὲ ζῶα χρησιμώτατα εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἰδίως

εἰς τὰ βόρεια κλίματα, ὅπου ἡ χιών καὶ ὁ πάγος ἐπικρατοῦν κατὰ τὸ μεγαλειότερον μέρος τοῦ ἔτους.

Τὸ μεγαλειότερον εἶδος τούτων εἶναι ἡ Ἑλη, τῆς ὁποίας τὸ ὕψος κατὰ τοὺς ὤμους φθάνει μέχρι τῶν 8 ποδῶν, ὥστε εἶναι ἰσομεγέθους μὲ κοινὸν μεγέθους ἐλέφαντα!

Ἀλλὰ καὶ τὰ κέρατα τῶν ζῶων τούτων εἶναι τόσο

μεγάλα, ὥστε εἶναι ἀπορίας ἄξιον πῶς δύνανται νὰ φέρωσι τόσον μέγα βᾶρος.

Ἡ ἔλαφος δὲν φθάνει τὴν τελείαν αὐτῆς ἀνάπτυξιν πρὸ τοῦ 14ου ἔτους τῆς ἡλικίας τῆς.

Εἰς τὰ βόρεια κλίματα μεταχειρίζονται τοὺς ταρανδούς, ὅτινες ἀνήκουν εἰς τὴν οἰκογένειαν ταύτην, ἀντιτίκων πρὸς μεταφορὰν ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων δι' ἐλκώθρων συρομένων ἐπὶ τῆς χιόνος καὶ τοῦ πάγου.

Εἶναι δὲ τὰ ζῶα ταῦτα ταχύποδα, ἰσχυρά, καὶ ἀγρυπνα, καὶ προικισμένα μὲ λεπτήν καὶ ὀξεῖαν ὄσφρησιν, ὥστε δι' αὐτῆς δύνανται ν' ἀνευρίσκωσι τοὺς ὑπὸ τὴν χιόνα εὐρισκομένους λειχίνας, ἐκ τῶν ὁποίων συνίσταται ἡ τροφή των, ἐν ὅσῳ τὸ ἔδαφος εἶναι κεκαλυμμένον ὑπὸ χιόνος.

Τὸ δέρμα καὶ τὰ κέρατα τῶν ἐλαφοειδῶν μεταφέρονται εἰς τὸ ἐμπόριον, καὶ χρησιμεύουσιν εἰς διαφόρους χρήσεις τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἔτι ὡς κοσμημάτων.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΥΠΕΡΗΓΑΝΙΑ.

Ἡ ὑπερηγανία εἶναι διαφθορά, ἥτις, ὡς φαίνεται, ἐνεκεντρίσθη ἐκ πρώτης ἀρχῆς ἐν τῇ φύσει τῶν ἡμῶν. Ἀρχεται δὲ τῶν ἐνεργειῶν τῆς ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας καὶ ἐπιρραίζει ἡμᾶς καθ' ἄλην μας τὴν ζωὴν μέχρι αὐτοῦ τοῦ θανάτου.

Ἄλλα ἐλαττώματα τυραννοῦσιν ἡμᾶς κατὰ μίαν περιόδον μόνον τῆς ζωῆς μας, καὶ ἐπικρατοῦσιν εἰς τινὰς μόνον χώρας· οὕτω λ. χ. ἡ ὀργὴ εἶναι σφάλμα τῆς νεότητος, ἡ δὲ φιλαργυρία τοῦ γῆρατος. Ἡ ἐκδίκησις εἶναι τὸ ὑπερισχόν πάθος ταύτης τῆς χώρας, ἡ δ' ἀμάθεια—τὸ χαρακτηριστικὸν στοιχεῖον ἐκείνης· ἀλλ' ἡ ὑπερηγανία εἶναι ἀυτόχθων πάσης χώρας, ἀπαντᾷται εἰς πᾶν κλίμα καὶ διαφθείρει πᾶν ἔθνος! Ἐκταίνεται ἐπίσης εἰς τοὺς κήπους τῆς Ἀνατολῆς καὶ εἰς τὰς ἐρήμους τοῦ Νότου, καὶ βασιλεύει ὄχι ὀλιγώτερον εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ ἡμιβαρβάρου ἢ εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ Ἐπικουρίου. Ἀναμιγνύεται δὲ μὲ ἄλλας τὰς ἄλλας κακίας καὶ χωρὶς ἀδιακόπου καὶ ἐπιμελοῦς φροντίδος καὶ προσοχῆς θέλει ἀναμιχθῆ καὶ μετὰ τῶν ἀρετῶν μας.

[Δόκτωρ Ἰόνσων].

Ἐκαστον ἄτομον συνεισφέρει διὰ τῆς ἰδίας ἐαυτοῦ διαγωγῆς εἰς τὴν ἠθικοποίησιν, ἢ τὴν ἐξαχρείωσιν, τὴν ἀρετὴν, ἢ τὴν κακίαν τοῦ ἔθνους, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει καὶ αὐτὸς. Ἡ κοινωνία λοιπὸν, ἀπαιτεῖ παρ' ἐκάστου τῶν ἡμῶν ν' ἀποφεύγῃ τὴν κακίαν, νὰ πράττῃ δὲ τὴν ἀρετὴν διὰ τὸ γενικὸν καλὸν καὶ νὰ ἐνεργῇ τὸ καθ' ἑαυτὸν, ὅπως ἐξασφαλίσῃ τὰς εὐλογίας, τὰς ὑποσχεθείσας παρὰ Θεοῦ εἰς τὰ ἐνάρετα ἔθνη, ἀντὶ νὰ

συνεργῇ εἰς τὴν πλήρωσιν τοῦ μέτρου τῆς ἀδικίας καὶ ἀνομίας τοῦ ἔθνους του.

Μάταια εἶναι αἱ ἐπιστῆμαι καὶ τὰ γράμματα εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅστις δὲν σέβεται τὸ Ὑπέρτατον καὶ Ἀκατανόητον Ὅν, ὅπερ πληροῖ τὸ Σύμπαν διὰ τῆς παρουσίας του.

Ὁ κορυφαῖος τῶν Ἀγγλων ἐπικῶν ποιητῶν, ὁ Μίλτον, ὁμολογεῖ, ὅτι δὲν ὑπάρχουσιν ἄσματα ὅμοια κατὰ τὸ ὕψος καὶ τὴν γλυκύτητα πρὸς τὰ ἄσματα τῆς Σιών,—τοὺς Ψαλμοὺς, ὅτε λόγοι ἴσοι τῶν λόγων τῶν Προφητῶν, ὅτε πολιτικὴ τόσο ὕψηλῃ, ὅσον ἡ παρὰ τῶν Γραφῶν διδασκομένη.

Λουδοβίκος, ὁ ΙΔ', βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, ἠγάπα καὶ ἐπροστάτευε τὴν ποίησιν καὶ ἐνόησε διεσκέδαζε κάμνων στίχους. Οἱ δ' ἀδελκοὶ του θέλοντες νὰ τὸν κολακεύωσιν ὑπερπαίονουν πάντα στίχον, τὸν ὁποῖον ἡ Μεγαλειότης του ἔειπε. Τοῦτο δὲν διέφυγε τὴν παρατήρησίν του καὶ ἀπεφάσισε νὰ θέσῃ πέρας εἰς τὰς ποταπὰς κολακείας των.

Μίαν λοιπὸν ἡμέραν συνθέσας μικρὸν τι ποιημάτιον καὶ μὴ εὐρὼν αὐτὸ πολὺ ἐπιτυχημένον τὸ μετεχειρίσθη διὰ νὰ ἐμπαίξῃ τοὺς κολακεύοντας αὐτὸν ἀδελκοὺς. Ὄθεν, δταν τὴν ἐπαύριον ἦλθεν εἰς προῖνῃν ἐπίσκεψίν του ὁ ἀρχιστράτηγος Γραμῶν, «κύριε ἀρχιστράτηγε, — εἶπεν ὁ βασιλεὺς, — λάβε καὶ ἀνάγνωσον, σὲ παρακαλῶ, τὸ ποιημάτιον τοῦτο καὶ ἰδὲ, ἐὰν ἀνεγνώσας εἰς τὴν ζωὴν σου ἀνοητότερον· ὡς φαίνεται ἐπειδὴ ἤξεύρου, εἰ ἀγαπᾷ τὴν ποίησιν μὲ φέρωσι καθ' ἐκάστην 8, π τόχη.»

Ὁ ἀρχιστράτηγος λαβὼν καὶ ἀναγνώσας τὸ ποιημάτιον, ἐξεφώνησεν, «Ἡ Μεγαλειότης σας κρίνει θαυμάσια περὶ ὧν τῶν πραγμάτων! διότι πραγματικῶς ἀηδέστερον καὶ γελοιοδέστερον ποίημα ἀπὸ τοῦτο οὐδέποτε εἰς τὴν ζωὴν μου ἀνέγνωσα!»

Ὁ βασιλεὺς ἐγέλασε, καὶ πάλιν τὸν ἠρώτησε· «Καὶ δὲν εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ στοιουργήσας αὐτὸ ἦτο ἀνόητος;»

— «Ἀνοητότατος!» εἶπεν ὁ ἀρχιστράτηγος.
— «Ἐχει καλῶς,» εἶπεν ὁ βασιλεὺς, καὶ σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὴν εὐκρινῆ γνώμην σου· διότι ἐγὼ εἶμαι ὁ ποιητὴς του!»

— «Ἀχ, Μεγαλειότητε! ὅποια προδοσία! Σὰς παρακαλῶ νὰ μοὶ τὸ δώσητε νὰ τὸ ἀναγνώσω ἐκ δευτέρου, διότι ἐπιτροχάδην τὸ ἀνέγνωσα.»

— «Ὅχι, κύριε ἀρχιστράτηγε, αἱ πρῶταί σου ἐντυπώσεις εἶναι αἱ φυσικώτεραι καὶ ἐπομένως αἱ ὀρθότεραι,» εἶπεν ὁ βασιλεὺς, γελάσας ἀπὸ καρδίας διὰ τὴν σύγχυσιν τοῦ ἀρχιστρατήγου. Πάντες δ' ὁμολόγησαν, ὅτι τοῦτο ἦτο μικρὸν μὲν, ἀλλὰ σκληρὸν παιγνίδιον πρὸς κόλακα ἀδελκόν.

— Έρωτηθεὶς ποτε ὁ περινοστάτος φιλόσοφος Ἰωάννης Λάκκιος, πῶς δύνανται τίς ταχύτερον καὶ ἀσφαλέστερον νὰ φθάσῃ εἰς ἀληθῆ ἐπίγνωσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀπεκρίθη ἅς οὐκ ἔστι δόξῃ ἐπιμελῶς τὰ: Ἄγλας Γραφάς, μάλιστα δὲ τὴν Νέαν Διαθήκην. Ἐν αὐτῇ περιέχονται λόγοι ζωῆς αἰωνίου οὐ Θεοῦ· εἶναι ὁ αὐτοῦργός της, σωτήρια ὁ σκοπὸς της, καὶ ἀλλήθιαι ἔμκεται πλάνης αἱ διδασκαλαὶ της.

— Εἰς τῶν ἀρίστων φιλοσόφων τῆς Ἀγγλίας εἰδήμων 28 γλωσσῶν λέγει, Ἐπιμελῶς καὶ ταπεινῶς ἐξετάσας τὰς Ἄγλας Γραφάς εἶμαι γνώμης, ὅτι ὁ τόμος οὗτος περιέχει ὕψος, καθαρωτέραν ἠθικὴν, ἀξιολογωτέραν ἱστορίαν καὶ φηραιότεραν εὐγλωττίαν, ἢ ὅσα δύνανται τίς νὰ συναθροίσῃ ἐκ πάντων τῶν βιβλίων οἰκασθήποτε γλώσσης τοῦ κόσμου.

Χαιρετισμοὶ Ἀφγανῶν. Οἱ Ἀφγανοὶ χαιρετῶσιν ὡς ἐφεξῆς: Ὅταν ἀνώτερος ἀπαντήσῃ ἄλλον κατωτέρου τάξεως τὸν χαιρετᾷ λέγων, Ἐύχομαι ποτὲ νὰ μὴ κουρασθῆς, εἰς τοῦτο ὁ ἄλλος ἀποκρίνεται, καὶ ἐγὼ εὐχομαι ποτὲ νὰ μὴ πτωχίσῃς.

— Ἐδύς ἀφ' ἑνὸς τις φθάσῃ εἰς τι χωρίον, ἀμέσως δὴ γαίται εἰς τὸ οἶκον, τὸ ὅποιον εἰς πᾶν χωρίον εἶναι ὀφρμισμένος διὰ τοὺς ξένους, καὶ ἀφ' οὗ τοποθετηθῆ εἰς αὐτὸ, χρέος του εἶναι νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του εἰς τοὺς κατοικοῦς τοῦ χωρίου, λέγων Ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ νὰ ἦναι μαζί σας ἔκείνοι δὲ ἀποκρίνονται, εὐχόμεθα νὰ σὲ βλέπωμεν πάντοτε.

Ὅταν δὲ ἀναχωρῆσαι πρέπει νὰ ἀποχαιρετήσῃ τοὺς φιλοξενήσαντας αὐτόν, λέγων Ὅσον ἀρίστον εἰς τὴν φύλαξίν τοῦ Θεοῦ, ἔκείνοι δὲ ἀποκρίνονται, Ὁ Θεὸς μαζί σου.

Οἱ Ἀφγανοὶ εἶναι Ἰνδοὶ τὴν καταγωγὴν, ἀλλὰ Μωταβανοὶ τὴν θρησκείαν.

— Ἡ καλλιτέχνη ὁ δὲς πρὸς εὐτυχίαν. Ἐάν θέλῃς γνώσιν, πρέπει νὰ κοπιᾷς δι' αὐτήν—Ἐάν τροφήν, πρέπει νὰ ἐργασθῆς δι' αὐτήν—Ἐάν δικαιοσύνην, πρέπει νὰ προτιμᾷς αὐτήν δι' ἐργασίας, διότι καὶ αὐτὴ ἡ δικαιοσύνη, τοιάδε αὐτὴν δι' ἐργασίας, καὶ αὐτὴ ἡ δικαιοσύνη, προτιμᾷς δι' ἐργασίας. Ἐάν θέλῃς νὰ φερῆς, πρέπει νὰ σπείρῃς—Ἐάν ἐπιθυμῆς νὰ ἴδῃς τὸν κόσμον καλλίτερον, πρέπει νὰ συνεισφέρῃς τὸ καθ' ἑαυτὸν ἐργαζόμενος διὰ τοῦτο.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Εἰς τὴν Ἑλλάδα μ' ἔφερε τὸ πᾶλ' ἐκ τῆς Ἀσίας

Ὁ Ἀργοναυτὴς ἔραστής τῆς ἀτυχοῦς Μηδείας.

Φημίξομ' ἐπὶ καλλονῇ, πολλάκις δ' εἰς πλουσίαν

Ἰραπέζας παρατίθειμαι ὡς ἔσοχον αἰτίον.

Ἄν χωρισθῆ ἢ κεφαλὴ τοῦ βίου σώματός μου,

Ἐ τοὺς πόλους ἐπανάρχομαι τῆς γηραιᾶς μητρός μου.

Θέλεις νὰ γίνω ὁδηγὸς καὶ φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ;

Σβῶσον τὰ τρία κεντραῖά τοῦ στήθους μου στοχεῖα.

Γ. Η.

Λύσις τοῦ ἐμ τῷ προλαβόντι φύλλῳ αἰνίγματος.

Ὅνοξ — νόξ.

Τὸ ἔωσαν οἱ Ἀθηνῶν, Π. Ι. Μαζαράκης, Ἑλένη Μορζέζην, Ι. Κ. Σάβας, Μαρία Λεοντίδου, Ἀγγελικὴ Θ. Βενζέλου, Δ. Γέροντας, Πηνελόπη Λαζαρέτου, Π. Α. Βακαλόπουλος, Ξενο-

φῶν Ι. Σελάκης, Κωνσ. Π. Ζάβαλης, Θ. Γ. Γαβαλάς, Ἀρ. Ν. Κυριακός, Ἑλένη Δημητριάδου—Μιτυλήνης, Δ. Π. Καρᾶ, Πειραιῶς Χ. Μιυλός καὶ Ἐρμούπολεως Ι. Α. Μυρατζόπουλος.

ΙΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Δύνασαι νὰ εἶπῃς τὸ ὄνομα ἀγγέλου τινός;
2. Ἐξέπεσον ποτε ἀγγελοὶ τινὲς ἐκ τῆς ὀφθαλμοῦ των θεῶσιν;
3. Ποῖα εἶναι ἡ τιμωρία των;

Εἰδοποιήσεις σπουδαῖαι.

Οἱ μικροὶ συνδρομηταὶ τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων εἰδοποιεῖται, ὅτι μία στήλη τοῦ ἁ. ἁ. τῆς Ἀνατολῆς, ἐκ τῆς ὀποίας ἡ Ἐφ. τῶν Παίδων πολλὰκις ἐρανίζεται διὰφορα τεράστια, ὠρίσθη διὰ τοιαύτας δημοσιεύσεις, ὅποιοι παῖδες ἢ κορσάκι νεώτερα τῶν 18 ἐτῶν ἤθελον σταθεῖν εἰς τὴν Διευθύνσιν αὐτοῦ. Ὡς ἀπαραίτητοι ὄροι πρὸς δημοσίευσιν τοιούτων ἀρθροιδίων εἶναι οἱ ἐξῆς:

1. Νὰ ἦναι σύντομα, τὸ πολὺ ἕως 18 ἀράδες τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων.
2. Νὰ ἦναι καθαρογραμμμένα.
3. Νὰ ἦναι ἔργον αὐτῶν, τῶν ὀποίων φέρωσιν τὰ ὀνόματα.
4. Νὰ μὴ περιέχῃ ἀκρετῆ πράγματα.
5. Ὅτι θέλει κάθε παιδί καὶ κορσάκιον δύναται νὰ γράψῃ ὑπὸ τοὺς ἀνωτέρω ὄρους, καὶ ἐπειδὴ ὁ ἁ. ἁ. τῆς δημοσιεύεται πᾶσαν ἑβδομάδα, τοῦλάχιστον 15 παιδίον τὰ ἄρθρα θὰ δημοσιεύωνται δι' αὐτοῦ κατὰ μῆνα! Ἐμπρὸς λοιπὸν μικροῖς μου φίλοι καὶ φίλαι. Ἄς ὄσωμεν τὰ προϊόντα τῶν εὐφῶν κεφαλῶν σας!

Εἰς τὸ τέλος τοῦ βίουσιν πάντε ἐκ τῶν γραφάντων τὰ καλλίτερα ἄρθρα θὰ λαμβάνωσιν ἐν δῶρον καταλλήλον τῆς εὐφῶν των.

Αἱ ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ διευθύνωνται πρὸς τὴν Διευθύνσιν τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων εἰς Ἀθήνας.

— Ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων χαιρετίζει τὴν ἐμφάνισιν καὶ τοῦ νέου περιοδικοῦ Ἐθνηθῶν, ὅπως ἐχατέτις καὶ τὴν Ἐστῆσαν, τὴν Ἀθηναῖαν καὶ τὴν Ἐκπαίδευσιν τῶν Παίδων, εὐχεται δὲ εἰς αὐτὴν ὅπως ἡδύχησῃ καὶ εἰς ἀτάς ἐπιτυχίας καὶ χρησιμότητας καὶ τὴν συνιστᾷ εἰς πάντας.

Ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων πιστεύει εἰς τὸν ἐπιτιμὸν διαγωνισμὸν, διότι ἐξ αὐτοῦ πολλὰ καὶ μεγάλα ἐγένοντο καὶ θὰ γίνωσιν ὀφθαλμοῦ εἰς τὸν κόσμον. Ὅθεν θὰ χαιρετίζῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον τὴν ἐμφάνισιν πάσης νέας ἐφημερίδος, τὴν διανοητικὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν μόρφωσιν τοῦ λαοῦ σκοπούσης.

Μίαν μόνον παραίνεσιν ἐπιθυμοῦμεν νὰ κάμωμεν εἰς τοὺς συντάκτας καὶ διευθυντάς τῆς Ἀθηνῶν, ἁ. ἁ. τῆς ἐργασθῆτε ἐνέμονοις, προτιμῶντες ἀλλήλους ἐν ἀγάπῃ, καὶ ἐστὶ βέβαιον, ὅτι θέλει ἐπιτύχει.

— Ἀστὴρ Ἀνατολῆς περιοδικὸν ἑβδομαδιαῖον μὲ ἀφαιρὰς εἰκόνας καὶ ὕλην ποικίλην καὶ διδακτικὴν εἰς πάντε τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, εἶναι ἡ ἀρχαιοτάτη ἐκ τῶν ὑπαρχουσῶν ἐν Ἑλλάδι ἐφημερίδων (32 ἐτῶν) καὶ ἡ συνδρομὴ τῆς εἶναι μόνον 6 δραχμᾶς τὸ ἔτος.

Τὴν ἐφημερίδα ταύτην θὰ εὐρωσιν ἀληθῶς καταλλήλον διὰ πᾶσαν οἰκογένειαν ὅσοι θέλουν νὰ κάμωσι τὴν δοκιμὴν διὰ τρεῖς τοῦλάχιστον μῆνας.